

Anemari-Helen Necșulescu

Jurnalul unei mame

Secvențe urbane cu copii,
trafic, părinți, teme și altele

EDITURA CARTEX

CUPRINS

Prolog	7
Viața la castel	9
Familia tipic imperfectă	11
Când începe școala, se termină viața!	17
Dincolo de pudoare, până la abuz	19
Scapă cine poate	25
Buturuga mică răstoarnă carul mare	26
Circulația banilor în natură	34
Să moară și capra vecinului!	36
Timpul de calitate	37
Bunătatea nu costă nimic!	39
Diversitatea care ne sperie	41
Solidaritatea mamelor	46
Trăiască delegația!	48
De neînlocuit!	50
Părinți, teme la control!	52
Târziu!	55
Acum versus mai târziu	58
Sănătatea emoțională a copilului tău	60
Efectul interacțiunii asupra concediului de odihnă	62
Moartea neuronului	64
Maratonul unei zile	66
Rutina	74
Părinții sunt efemeri, sistemul rămâne.	76
De culori nu mă tem!	79
Trăiască tehnica!	85
Timp	87
Unde sunt iluziile mele?	89
Evaluarea-oroarea națională	91
Noi nu suntem de vânzare!	94
Proiectul sărbătorilor	96
Singuri acasă	99
Bagajul	101

Călătorii imaginare	103
Reclamele care ne guvernează viața	104
Părinții se repliază	106
Hrana cea de toate zilele	108
Parteneriatul cu școala	110
Îi poți ajuta doar pe cei ce sunt pregătiți să fie ajutați ...	113
Pauza din gripă	117
Umilința urbană	118
Etichetele care ne guvernează viața	120
Și mamele greșesc	134
„De bune“	136
Vorba dulce... ..	138
Pe vremea mea	139
Taximetristul psiholog	142
Piața muncii	145
Sărăcia care te definește	149
Abandonul temelor	154
Un avort eșuat	156
Insomniile	160
Cine n-are să (NU)-și dorească	163
Iubirea de sine	183
Ofertă de refuzat	185
Cum plecăm când decidem să plecăm	187
Metroul-aventura	189
Revigorăm româna	191
Disparația șosetelor	193
Cum ajuți când ajuți?	195
Figura paternă	199
Cum știm dacă asta a fost tot?	201
Primăvara organizată	205
Cu-o vorbă toți suntem datori	207
Mama logisticii	210
Corona Virus	213
Fiecare în ritmul lui	215
Când mamele capătă aripi, totul e posibil	218
Provizorat	219
Blocați în viața noastră	221

Imposibila ieșire	226
Jitie cu COVID19	237
9 ani în familie	244
Paștele în spatele ușilor închise	246
Școala online	249
Ordonarea haosului	256
Frica de după frică	258
Lucrul de acasă	261
Cum să ratezi un AVC în starea de urgență	265
10 aniversări cu Emi	271
Ieșitul din casă	282
Ziua copilului!	285
Invizibila copilărie	287
Reîntoarcerea la viață	295
Capacul furiei	298
România te vrea alert	303
Bătălia pierdută	306
Cum am devenit castelană	314
A venit vacanța! Să înceapă viața!	323
Vara la castel	326

Prolog

Nu sunt jurnalistă și nici scriitoare. Sunt o povestitoare. Până la apariția Facebook, îmi expuneam viața și gândurile pe blog. Mai apoi, viața m-a furat și am rămas activă doar pe FB. Nu este o meserie în sine ci, mai degrabă, un hobby, o exhibiție asumată a ceea ce sunt, mă frământă și mă încântă. Cu unele limite, evident.

Eu nu pot să spun decât povești adevărate, povești de blogăriță/postace pe FB, cu fapte reale. Filologa din mine le nuanțează, le dă o notă dramatică, atunci când simte nevoia, sau o notă jucăușă, glumeată, când intenția este să amuze. Femeia din mine își păstrează cu zgârcenie intimitățile, soția își protejează din condei căminul, mama, fiica și sora își dozează tristețile.

Granița dintre realitate și imaginație e subțire, iar internetul e plin de vieți povestite, dar nicicând trăite. Nu e cazul meu. Eu sunt vecina, mama colegului de clasă, prietena prietenei, activista care-și duce cu sine auditorii de-a lungul unui master, unui doctorat și a două adopții. Despre toate am povestit în spațiul public, cu bune și cu rele. M-am supus judecății, m-am lăsat analizată din dorința de validare, dar mai ales din nevoia de a extirpa tot ce mă frământă.

Am avut mereu credința că, dacă te golești de fapte, te cureți ca-n ziua mântuirii și, apoi, poți merge mai departe ca și când nimic nu s-a întâmplat. De aceea, am început să mă povestesc. Când eram mică, o făceam în

Resjurnale. În epoca internetului m-am mutat pe email și, apoi, în spațiul tot mai public.

Nicicând nu am visat sau gândit să fiu erou. Nu am visat băătăii și nici cauze. Nici nu credeam că pot duce așa ceva. Voluntariatul era, pentru mine, muncă forțată îmbrăcată în straie de sărbătoare. Maternitatea era, deopotrivă, un drept și o obligație asumată pentru când voi socoti că i-a venit timpul. Dar, când i-a venit timpul, era prea târziu. Și așa a început viața cu copiii mei!

Trăiesc cu ei, alături de ei, fabulos. Intru în cercuri, grupuri și lumi care mi-ar fi fost negate dacă nu-i aveam pe ei. Și, cum toate bucuriile stârnesc emoții contradictorii, mă întâlnesc cu ele în fiecare zi.

De aceea, vă invit și pe voi, dragi cititori, să trăiți, în fiecare zi, alături de mine, pentru că dimineața începe viața.

Viața la castel

În turnul de fildeș de la etajul trei, din cartierul bucureștean Rahova, de pe linia autobuzului 226 și a tramvaiului 32, viața are un ritm monoton. Micul dejun, ordine, pachetul, cafea și ceai, prânzul, teme, afară, birou, facturi, reclamații la furnizorul de cablu, robinetul de la baie, duș, cină, film, desene, lectură, toate se îngrămădesc într-o rutină impecabilă.

Teiul de la fereastra castelului răspândește miresme îmbietoare. De aceea, ferestrele ce dau spre el stau mereu larg deschise. Uneori, la această fereastră se bea cafea, se aștern gânduri, se respiră adânc sau, pur și simplu, se salută viața dimineața.

Din când în când, în poarta castelului mai poposesc: poștașul, vânzătorul ambulant, copii în căutare de prinț jucăuș sau soră mofturoasă de prinț, vecini sau oameni rătăciți de prin univers.

La castel, stăpână e Prințesa. Ea face și desface. Cât e ziua de lungă robotește departe de castel, peste dealuri și câmpii, dincolo de zgârie nori, încălecând celebrul autobuz 226 sau, după caz, tramvaiul 32, Prințesa e neobosită. Cu poșeta pe umăr, unghiuțele vopsite și nasul în vânt, Prințesa purcede, în fiecare dimineață, la ora 8 fără un sfert, de la castel și dusă-i ziua toată.

Pe înserat, Prințesa descinde la castel și începe a trebălui: freacă, lustruiește, împăturește, oblojește, se rățoiește, mi se înfoaie, râde, lăcrimează și argumentează încercând să țină treburile castelului în frâu. Uneori,

Reșuează cu succes. Atunci, se pune pe bocit, întreabă stelele și luna, pune la cale planul B-C-D, se scuză și se acuză deopotrivă până când, ostenită, ațipește.

A doua zi o ia de la capăt. Cu mai mult elan și mai multă îndârjire, cu pletele în vânt și unghiuțele dichisite, Prințesa se simte puternică și de nedoborât.

Câteodată, când planetele se așază corect și toate treburile Prințesei capătă contur, toți castelanii se adună și se felicita reciproc pentru inițiativă, pentru angajament, pentru perseverență și statornicie, pentru istețime și vioiciune. Ce bucurie! Atunci, Prințesei nu-i mai rămâne nimic de făcut. Poate, în sfârșit, să admire grădina, să se bucure de soare și să pună prinsoare că mâine este iar o zi istovitoare.

Până una alta, Prințesa-i povestitoare. Pentru o inimă caldă și un suflet sănătos, se povestește pe sine, și pe față și pe dos.

Familia tipic imperfectă

Prințesa de la castelul din Rahova are doi copii, un băiat și o fată. Emi și Rebeka sunt frați, se iubesc enorm, sunt cercetași, merg la școală, în tabere și fac multe alte lucruri împreună, dar și separat.

Emi studiază pianul, iar Rebeka merge la dansuri și la handbal. Amândoi au doi părinți iubitori pentru care ei reprezintă centrul universului și învață să se adapteze unei lumi care, uneori, îi tratează cu răutate: pe el pentru că are ADHD¹, iar pe ea pentru că este de etnie romă.

Fiecare a ajuns în familie în momente diferite. Emi, a fost născut, în 2006, de o minoră și abandonat imediat după ce a împlinit vârsta de doi ani. Pe el, mami și tati l-au adus acasă în 2009, la vârsta de 3 ani și jumătate dintr-un sat aflat la 30 de km de Bacău.

Pe Rebeka, mami și tati au adus-o acasă în decembrie 2016. Deși a fost abandonată la naștere, în spitalul din Oradea, statul i-a deschis dosarul pentru a o declara adoptabilă de-abia la vârsta de patru ani. Practic, patru ani a fost îngropată de sistem chiar dacă legea spune că, în cazul unui abandon în spital, se deschide imediat dosarul pentru ca pruncul să poată căpăta cât mai repede o familie. Pe ea, mami și tati au găsit-o pe lista copiilor

¹ ADHD = attention deficit/hyperactivity disorder, deficit de atenție cu/fără hiperactivitate

greu adoptabili² și au decis imediat că e a lor. Pentru ea, părinții au plecat la Oradea, acolo unde trăia, de la patru luni, la o asistentă maternală³.

Copiii sunt crescuți cu recunoștință față de femeile care le-au dat viață, față de originile lor, dar mai ales în spiritul frăției. Iar relația dintre ei este dovada că educația este soluția! Un moldovean și o ardeleană se iubesc frățeste și se au unul pe celălalt pentru că au primit șansa să se cunoască. Nu există satisfacție mai mare decât asta! Dincolo de ADN, de genetică... frăția există! Așa cum există instincte materne și paterne și în adopție!

Amândoi s-au adaptat repede. Emi era mic și s-a agățat de părinți imediat. L-am iubit de la început. Tati a fost cucerit din prima clipă. Rebeka era mai mare, a fost mai rezervată, în special față de mine. Dar Emi ne-a ajutat mult în relația cu Rebeka. Ei doi s-au înțeles foarte bine

² Lista copiilor greu adoptabili = aici sunt înscrși copiii pentru care, într-o perioadă de 9 luni de la declararea adoptabilității, nu s-a reușit identificarea unei familii potrivite sau, chiar dacă aceasta a fost identificată, nu au fost urmați pașii care să conducă la finalizarea adopției, precum și copiii pentru care lista generată de Registrul Național pentru Adopții (RNA) nu conține, timp de 3 luni consecutiv, nicio persoană sau familie adoptatoare.

³ Asistentă maternală = persoana care asigură, prin activitatea pe care o desfășoară la domiciliul său, creșterea, îngrijirea și educarea, necesare dezvoltării armonioase a copiilor pe care îi primește în plasament sau în încredințare. Pentru fiecare copil primit în plasament sau în încredințare, asistentul maternal profesionist încheie o convenție, care constituie anexa la contractul individual de muncă încheiat cu angajatorul.

de la început. Rebeka are încredere și se bazează pe Emi, chiar și în relația ei cu noi.

În timp ce relația mea cu Emi este tipic maternă, în sensul de co-dependență și cordon ombilical netăiat, cea cu Rebeka este mult mai cerebrală. Rebeka mă analizează mult, mă sancționează prompt și în ochii ei mă văd diferit. Dar ne iubim, asta e sigur. Construim o relație pentru toată viața, iar pentru asta facem eforturi în fiecare zi.

Cel mai greu ne-a fost când am aflat că Emi nu vede, de la naștere, cu un ochi, și am înțeles ce tip de limitări va avea în viață. Este greu în școala de masă pentru Emi, care are CES (cerințe educaționale speciale), dar, alegând bătațiile ce puteau fi duse și mergând la consiliere, am învățat să trăim cu asta.

Este greu să crești un copil de etnie romă, cu mândrie față de apartenența sa, în afara accesului la comunitate, fără sprijin și informații, pentru că rasismul ne privește și pe noi, părinții ei, dar și pe fratele ei, care nu este rom. Vorbind deschis despre asta, ne expunem, dar cel mai mult o expunem pe ea. Considerăm că nu există altă cale, decât să-ți privești în față și să-ți accepți demonii.

Și fiecare dintre noi are demonii lui. Eu sunt obeză, deja sufăr de obezitate morbidă. Tati fumează și țigara îi guvernează viața. Emi nu este la fel ca alți copii, iar tot ce i se întâmplă zilnic îl face să se întoarcă la acest laitmotiv. Rebeka are pielea maro și tot ce-și dorește acum este să se facă mare și să-și facă părul blond și pielea albă.

Și cu toate astea, eu mă îmbrac în toate culorile vii ale pământului, tata se lasă zilnic de fumat, Emi își propune mereu să învețe mai mult și, mereu, își pierde elanul pe drum, iar Rebeka învață să-și accepte culoarea căutând

mereu, pe stradă și la televizor, oameni care au pielea de aceeași culoare cu a ei.

Suntem o familie tipică, departe de perfecțiune. Avem zile frumoase și zile odioase. Important este că avem puterea să le privim cu înțelegere, empatie și, uneori, cu amuzament.

Iubitul îi spunea mereu Prințesei că o iubește, dar se întâmpla ca întotdeauna să i-o spună când îi servea masa. Era gurmand! Mereu îi reproșa Prințesa, cu obidă, că este iubită numai pentru mâncare. Într-o seară, după baie, într-o dispoziție jucăușă, Emi îi spune Prințesei că tati a zărit-o într-o zi gătind și atunci a decis că o să-i fie soție. Au leșinat amândoi de răs. Altădată, Rebeka i-a spus, din senin, că o iubește, dar nu pentru mâncare, deși urma să spună că-i este foame. Au răs împreună, amuzate de cum i-a ieșit exprimarea. Dincolo de asta, s-a dovedit că oamenii sunt ceea ce spun că sunt, iar copiii imită, mereu, comportamentele adulților, nu neapărat vorbele lor.

Cu greu s-au mai văzut oameni care să se bucure în așa fel de mâncare cum o fac Rebeka și tatăl ei. Din orice colț al casei s-ar afla, dacă Rebeka simte miros de mâncare sau aude cel mai mic foșnet în bucătărie, se prezintă cu nările fremătând, ochii ei mari scoși din orbite și buzele pofticioase lipăind: „Ce mâncați? Cine mănâncă?” Ea poate să se așeze la masă cu fiecare membru al familiei în parte, să mănânce cu fiecare, cu aceeași poftă și bucurie. Doar că, în timp ce ea savurează, tatăl ei devorează.

Altădată, necăjită pentru că tati e prea permisiv, prea puțin ferm cu copiii, Prințesa și consortul s-au certat. După ceartă, Rebeka a venit să-i ofere un pupic și să o consoleze pentru că are trei copii și, asta e, n-are ce face.

Au răs amândouă și au stabilit că tati e un om bun și le place de el așa cum este.

De fiecare dată când cei doi se ceartă, Emi sare să-i ia apărarea lui tati. Și nu e nimic mai duios pe lume precum: „- Ce ai cu el? E doar un tătic și el!” Of, de-am învăța de la copii să ne îngăduim, să ne acceptăm așa cum suntem, în pofida a ceea ce nu suntem și nici nu vom deveni vreodată! Atunci, viața tuturor ar fi mai simplă și mai frumoasă.

Când a căzut dulapul din holul de la intrarea în castel și Prințesa i-a cerut consortului să-l repare, au privit cu toții siderați, leșinând de răs, dar și panicați, cum încearcă să prindă bucățile de lemn care se dezmembruau una câte una. Prindea o scândura și cădea alta în partea cealaltă. Dulapul s-a prăbușit în fața tuturor, spre disperarea consortului și distracția copiilor. Au chemat un tâmplar care și-a petrecut o zi întreagă să-l reconstituie. Emi a decis că el o să învețe să repare ca să poată să-și ajute soția când va fi mare. Dar, apoi, Prințesa a fost nevoită să provoace o discuție despre cum nu există treburi de femei și treburi de bărbați, cum putea și ea să repare dulapul dacă știa cum și dacă ar fi avut uneltele necesare. Așa, și-a amintit că suntem oglinzi mai mult sau mai puțin clare ale modelelor parentale de care ne străduim să ne dezbrăăm dar, pe care, inconștient, le imităm.

Când s-a rupt racordul de la chiuveta din baie și consortul a chemat-o, în panică, să o întrebe ce este de făcut, copiii erau și ei acolo moț. Inițial, Prințesa s-a enervat pentru ca mai apoi să o bufnească râsul. A înțeles, pe urmă, că panica lui vine din presiunea pe care ea, conștient sau nu, o pune pe el ca să devină instalator,

Resp. tâmplar sau electrician, în funcție de cum o cere situația, deși, pe el, nu l-a învățat nimeni să repare ceva. Și nici când s-au decis să se căsătorească, Prințesa nu i-a spus care sunt așteptările ei. Cine știe, poate se gândea și el mai bine. Așa, de fiecare dată când li se strică ceva, monstrul din ea se activează și pe el îl apucă panica. Cei doi gestionează toate acestea sub privirile contrariate ale copiilor, sperând, în secret, că cei mici o să tragă concluziile bune.

Păi, cine a învățat-o pe ea să fie nevastă? Dar mamă? Unde s-au predat cursurile astea de le-a ratat ea? Și cine poate să spună, cu precizia unui metronom, cum se reacționează în toate situațiile? Dar, mai ales, cine poate pretinde că reacționează ca la carte când îl asaltează viața?

Și exemplele imperfecțiunii pot continua. Important este că sunt împreună și lucrează la asta în fiecare zi, fiecare cu uneltele lui. Dar umorul, umorul rămâne!

Când începe școala, se termină viața!

„– Simt că mi s-a terminat viața“, îmi spune Rebeka.
„– Nu vreau la școală!“, spune Emi. Eu ce să mai zic? Nici eu nu mai vreau la școală! Bine am venit în coșmarul meu!

Echipa de șoc întâmpină clasa a VII-a cu mult curaj și un strop de inconștiență. Adică, mama și Emi cred că o să fie bine.

Fetele cochetele, adică mama și Rebeka, își fac curaj și-și promit că o să reușească. Îmi pun rujul roșu, îmi zâmbesc în oglindă și deja simt că am prins o fărâmə de curaj. Păi, dacă nu eu, atunci cine?

Am supraviețuit primei zile din noul an școlar! Rebeka și-a reconsiderat poziția față de școală. Ce-i drept, ne-a ajutat mult și doamna învățătoare cu scrisoarea din partea creionului magic. Acesta i-a mulțumit pentru că a fost ales din mulțimea de creioane frumos colorate, așa creion simplu cum este el, și și-a etalat puterile magice cu care o va ajuta să-și scrie povestea unui nou an școlar. Ei bine, creionul ăsta magic cere o mână pricepută, acceptă să fie ascuțit din când în când, chiar dacă-l doare puțin, pentru ca să-i marcheze mai bine drumul spre învățătură, care are și obstacole, anunțând că vor fi greșeli, dar guma de la capătul lui se va dovedi utilă în îndreptarea lor. Rebeka, înduioșată, așază scrisoarea la loc sigur.

Emi e mulțumit pentru că în prima săptămână nu vom avea teme. Iar eu am îmbrăcat și etichetat două